

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2024 r.

w sprawie P. Z.

skazanego z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w
Warszawie z 20 maja 2024 r., sygn. akt X Ka 963/23
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w
Warszawie z 29 czerwca 2023 r., sygn. III K 655/20

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 czerwca 2023 r., Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, sygn. akt III K 655/20 uznał P. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku wyczerpującego dyspozycję art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i na tej samej

podstawie prawnej za ten czyn skazał go, a na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Na skutek apelacji skazanego i obrońcy, wyrokiem z 20 maja 2024 r., Sąd Okręgowy w Warszawie sygn. akt X Ka 963/23 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku złożył obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu: zarzucam rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależytą obsadę Sądu Okręgowego w Warszawie, który w dniu 20 maja 2024 r. wydał zaskarżony wyrok, w skład którego wchodził sędzia X. Y. powołany na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 czerwca 2021 r. w sprawie wniosku o powołanie ww. do pełnienia urzędu, tj. Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a tym samym wadliwość powołania ww. sędziego, z uwzględnieniem informacji medialnych ujawniających ścieżkę awansową sędziego, prowadzi do naruszenia standardu bezstronności i niezawisłości w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pobieżne rozpoznanie zarzutu apelacyjnego obrońcy oskarżonego, w którym ten zarzucił Sądowi niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy poprzez oddalenie dowodu z przeprowadzenia badania DNA z obuwia P. Z. oraz nieprzeprowadzenie dowodu z opinii sądowo - weterynaryjnej (tj. 410 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k.), którego pozytywne rozpoznanie pozwoliłoby na dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych w zakresie przypisywanego P. Z.

czynu, zaś zdawkowe odniesienie się do tego zarzutu świadczy o braku woli Sądu II instancji do ustalenia prawdy materialnej, podważając tym samym rzetelność dokonanej przez niego kontroli instancyjnej;

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pobieżne i nierzetelne rozpoznanie zarzutu apelacyjnego obrońcy oskarżonego w zakresie obrazu przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 4, art. 7, art. 410, art. 5 § 2 k.p.k., a co za tym idzie przyjęcia zarzutów apelacyjnych jako uzewnętrznienie przyjętej przez skazanego linii obrony i polemiki z ustaleniami Sądu I instancji wyłącznie, a tym samym inkorporowaniu przez sąd II instancji błędnej i wybiórczej oceny dowodów dokonanych przez sąd I instancji, która sprzyjała procesowi kierunkowemu prowadzonemu przeciwko P. Z. i tym samym zbyt pochopnemu przyjęciu sprawstwa skazanego;
4. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego w sposób uniemożliwiający zrozumienie toku rozumowania Sądu, w sposób lakoniczny jedynie odnoszący się do zarzutów przedstawionych w apelacji, a w konsekwencji uznanie, że zarzuty apelacyjne stanowią wyłącznie polemikę osoby niezadowolonej z wyroku wydanego przez sąd I instancji.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo na karę pozbawienia wolności

bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a w sytuacji skazania na inną karę niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności, dla możliwości wniesienia kasacji przez stronę, konieczne jest podniesienie zarzutu opartego na jednej z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Wobec orzeczenia kary ograniczenia wolności, taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Mając na uwadze powyższe, za dopuszczalny uznać więc należało tylko jeden z zarzutów zawartych w kasacji (z pkt. 1 kasacji), jako dotyczący bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

W tym miejscu przypomnieć należy, że wystąpienie którejkolwiek z podstaw odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. musi być rzeczywiste, a nie pozorne.

Wbrew jednak twierdzeniom obrońcy, w sprawie nie wystąpiła żadna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

I tak, w pierwszej kolejności wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do zmaterializowania się w postępowaniu odwoławczym bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w przepisie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Nie stanowi bowiem o tym fakt, że w składzie orzekającym sądu *ad quem* brał udział sędzia X. Y. powołany przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3) na stanowisko sędziego sądu okręgowego, a następnie delegowany do sądu apelacyjnego. W treści kasacji jej autor wskazuje, na okoliczności dotyczące przebiegu kariery zawodowej sędziego, w tym dotyczącego procesu nominacyjnego, uzasadniające jego zdaniem brak bezstronności i niezawisłości sędziego.

W tym miejscu należy więc odnieść się do licznych w ostatnich latach poglądów doktryny na temat okoliczności związanych z wadliwością procesu nominacyjnego w kontekście nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazać należy, co następuje.

Odnosząc się do treści uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20, OSNK z. 2/2020, poz. 7), zgodnie z którą:

„nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” (pkt 2 uchwały)”. Zgodnie więc ze stanowiskiem zaprezentowanym w uchwale zmaterializowanie się uchybienia polegającego na nienależytej obsadzie sądu mającej wynikać z udziału w procesie nominacyjnym wymaga każdorazowo wskazania wpływu wadliwości procesu nominacyjnego na treść zaskarżonego orzeczenia. Skarżący się z tej powinności nie wywiązał, nie wskazując w treści kasacji na jakiegokolwiek okoliczności dotyczące wpływu wadliwego powołania na treść orzeczenia.

Należy mieć również na uwadze, że ww. uchwała nie ma waloru normatywnego, co wynika wprost z wyroku Trybunału Konstytucyjnego w z 20 kwietnia 2020 r., o sygn. U 2/20. W wyroku tym Trybunał stwierdził, że wskazana uchwała Sądu Najwyższego jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm. OTK-A 2020, poz. 61 (Dz. U. z 2020 r. poz. 376).

Odwołując się do stanowiska zawartego w postanowieniu Sądu Najwyższego z 23 września 2021 r., sygn. IV KZ 37/21, które Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w pełni podziela, od strony formalnej nie ma instrumentów prawnych po stronie jakiegokolwiek organu, w tym i Sądu

Najwyższego, służących do tego, by weryfikować i negować orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w aspekcie ich obowiązywania, potencjalnych intencji Trybunału w zakresie orzekania, czy wreszcie poddawać kontroli poszczególne składy sędziowskie, w których orzeczenia te były wydawane. Przechodząc dalej, do poglądów doktryny, przytoczenia wymaga treść uchwały SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22), w której Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Reasumując powyższe, autor kasacji winien wskazać konkretne argumenty uzasadniające, że jego zdaniem sędzia nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości przy rozpoznaniu sprawy będącej przedmiotem skargi kasacyjnej. Skarżący takich argumentów skutecznie nie wskazał.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, kasacja obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu, o czym Sąd Najwyższy orzekł w części dyspozytywnej zapadłego w niniejszej sprawie postanowienia, obciążając przy tym skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Wobec oddalenia kasacji bezprzedmiotowe stało się rozstrzygnięcie w przedmiocie wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia.

[J.J.]

r.g.

